

Жеби-сь уже було в нівеч обернею,

З ґрунту знищено.

О пані зацная! Будь же лїтостива!*)

Не будь крви людської так ганебно хти-
[ва]

А той гнів у собі рач умодерувати,

Ласку дарувати.

Отпусти ж вни винуватих своїм,

Бн теж Пан небесний прачив і твоїм,

В Котрім ся кохаеш, Його наслідуюеш,

Вірно мнлуеш.

Як бачимо з сього на диво обективного о-
повідання, побожна Анна-Альоїза була далеко
не така мнлосерия до своїх підданців, як про
те умнленно оповідають її біографн-Єзуїтн.
Вона сама (або може, через підвладний їй мі-
ський магістрат) судила міщан, причастних
до бунту і засудила їх на криваві карн, які й
були виконані привселюдно, підчас ярмарку в
Острозі, щоб нагнати ще більшого перестрахи
на „схизматницьку Русь”, а до суду трибунальсь-
кого віддала, може, тих, хто по праву не був
її підсудиний, а от духовні та інші особи. Ав-
тор „Лямента” писав свій твір тоді, коли спра-
ва в трибуналі не була ще скінчена і через те
він так порушливо закликає Анну-Альоїзу до
мнлосердя.

Богато лнха православним заподїла уся
ота злощасия пригода, тільки лехкодумна та
заслїплена фанатизмом Анна-Альоїза думала на

*) Мнлосерна.